

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem zawartym w punktach 2 i 3 wyroku z 30 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi – X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (o zobowiązanie do zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy) i zasądził od Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej (...) Szpitala (...) im.N. U. Medycznego w Ł. na rzecz M. H. kwotę 60,- zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Jednocześnie w punkcie 1 wyroku Sąd oddalił powództwo w zakresie zobowiązania do zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy za okres od 14 listopada 2014 roku do 15 lipca 2015 roku.

W uzasadnieniu wyroku sąd wskazał, iż powódka M. H. jest Przewodniczącą ZOZ (...) działającej przy (...) Szpitalu (...) w Ł., przy czym kadencja zarządu, w którym pełni funkcję, kończy się z dniem 31 grudnia 2016 roku. Powyższy termin upływu kadencji zarządu wynika z Uchwały nr 10 VII Sprawozdawczo Wyborczego Krajowego Zjazdu Delegatów (...) z dnia 11 czerwca 2013 roku, która wprowadziła regulacje ujednocniające kadencje organów związku zawodowego w latach 2013 – 2017. Zgodnie z § 2 ust. 3 przedmiotowej uchwały „trwająca w dniu podjęcia niniejszej uchwały kadencja każdego z organów, ustalona zgodnie z dotychczasowymi regulacjami, niezależnie od okresu jej trwania, ulega przedłużeniu do dnia przeprowadzenia wyborów, zgodnie z kalendarzem wyborczym dla kadencji organów krajowych, kończącej się w 2017 roku”. Uchwałą nr 13/ (...) z dnia 13 września 2013 roku Zarząd Krajowego (...) Związku Zawodowego (...) ustalił kalendarz wyborczy na kadencję 2013 – 2017. W świetle § 1 powyższej uchwały wybory przewodniczącego i członków zarządu zakładowej organizacji związkowej mają zostać zorganizowane w terminie od 1 października 2016 roku do 31 grudnia 2016 roku. Skutkiem powyższych uchwał było wydłużenie kadencji organów związku zawodowego do dnia 31 grudnia 2016 r.

W dniu 12 listopada 2014 roku zarząd ZOZ (...) podjął uchwałę Nr 9/46/2014 w sprawie objęcia ochroną stosunku pracy członków organów ZOZ (...) oraz uchwałę Nr 10/47/2014 w sprawie oddelegowania do pracy na stanowisku Przewodniczącej ZOZ (...) M. H. z zachowaniem prawa do wynagrodzenia.

Pismem z dnia 14 listopada 2014 roku podpisanym przez I. S. ZOZ (...), zarząd tej organizacji skierował do Dyrekcji pozwanego Szpitala wniosek o oddelegowanie M. H. do pełnienia funkcji Przewodniczącej ZOZ (...) z zachowaniem prawa do wynagrodzenia na okres do dnia 31 grudnia 2016 roku. Jednocześnie ZOZ (...) wystąpiła o objęcie ochroną stosunku pracy do dnia 31 grudnia 2016 roku członków organów organizacji.

W odpowiedzi na powyższe pisma Dyrekcja Szpitala zwróciła się do ZOZ (...) o przedłożenie powołanych w treści jej pism uchwał nr 9/46/2014 z 12.11.2014 r., nr (...) z 12.11.2014 r., nr (...) z 13.09.2013 r. W dalszych pismach pozwany wskazywał, iż według jego wiedzy kadencja zarządu, w którym powódka pełniła funkcję przewodniczącej zakończyła się w dniu 15 listopada 2014 roku, a ponadto złożony wniosek nie spełnia wymogów formalnych, gdyż został podpisany w sposób niezgodny z reprezentacją organizacji ujawnioną w rejestrze. ZOZ (...) odmawiała udostępnienia wnioskowanych uchwał, wskazując, iż jest to wewnętrzna dokumentacja organizacji, a także ponawiała wniosek dotyczący zwolnienia powódki z obowiązku świadczenia pracy.

W dniu 10 lipca 2015 roku zarząd ZOZ (...) skierował do pozwanego wniosek o zwolnienie powódki z obowiązku świadczenia pracy, podpisany przez powódkę jako Przewodniczącą organizacji.

W dniu 15 lipca 2015 roku pozwany zwolnił powódkę od obowiązku świadczenia pracy na okres od dnia 16 lipca 2015 roku do 1 października 2016 roku.

Pismem z dnia 27 lipca 2015 roku pozwany poinformował powódkę o udzieleniu jej zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy od dnia 16 lipca 2015 roku do 31 grudnia 2016 roku.

W tym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo z ostatecznie sprecyzowanym żądaniem, obejmującym okres od dnia 14 listopada 2014 roku do 15 lipca 2015 roku, należało oddalić, bowiem treść żądania powódki

obejmuje zobowiązanie pozwanego do zwolnienia powódki z obowiązku świadczenia pracy od momentu złożenia pierwotnego wniosku w tym zakresie, tj. od dnia 14 listopada 2014 roku do dnia poprzedzającego dzień, w którym takie zwolnienie na podstawie decyzji pracodawcy zaczęło faktycznie obowiązywać, tj. do dnia 15 lipca 2015 roku. Istota powództwa o zobowiązanie do określonego działania wskazuje, iż jest ono ukierunkowane na przyszłość i nie może dotyczyć przeszłych okresów. Nie można bowiem zobowiązać pozwanego do określonego postępowania w czasie, który już upłynął. Orzeczenie, które uwzględniałoby takie żądanie byłoby z oczywistych względów niewykonalne. Ponieważ powódka, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, nie zmodyfikowała w żaden sposób swojego roszczenia co do okresów, które już minęły, w szczególności nie wskazała, iż domaga się ustalenia, iż przysługiwało jej uprawnienie do uzyskania zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy w okresie od 14 listopada 2014 roku do 15 lipca 2015 roku, a zatem zwolnienia jej z obowiązku świadczenia pracy w przeszłości, powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu.

Natomiast ponieważ pozwany w toku postępowania udzielił powódce zwolnienia od obowiązku świadczenia pracy w okresie od 16 lipca 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku. Wydanie wyroku w tym zakresie było zbędne i Sąd Rejonowy w tym zakresie postępowanie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył.

Sąd uznał za zasadne merytoryczne odniesienie się do istoty sporu pomiędzy stronami, a mianowicie do tego, czy pracodawca był zobowiązany do udzielenia powódce zwolnienia z obowiązku wykonywania pracy już na podstawie pierwszego wniosku z dnia 14 listopada 2014 roku. Powyższa kwestia rzutuje bowiem na zawarte w wyroku orzeczenie o kosztach procesu. Sąd przyjął, że w świetle art. 31 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych prawo do zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy na okres kadencji w zarządzie zakładowej organizacji związkowej przysługuje jednemu pracownikowi, gdy związek liczy od 150 do 500 członków zatrudnionych w zakładzie pracy.

Tryb udzielania zwolnienia od pracy, a w szczególności elementy jakie powinien zawierać wniosek zarządu zakładowej organizacji związkowej określa Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 1996 r. w sprawie trybu udzielania urlopu bezpłatnego i zwolnień od pracy pracownikom pełniącym z wyboru funkcje w związkach zawodowych oraz zakresu uprawnień przysługujących pracownikom w czasie urlopu bezpłatnego i zwolnień od pracy. Nie stanowiło sporu między stronami to, że liczebność ZOZ (...) działającej przy pozwanym szpitalu pozwalała na przyznanie jednemu pracownikowi wskazanemu przez zarząd organizacji zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy. Wniosek z dnia 14 listopada 2014 roku wskazywał, iż dotyczy oddelegowania M. H. do pełnienia funkcji przewodniczącej organizacji do dnia 31 grudnia 2016 roku. Skład zarządu i koniec jego kadencji wynikał także ze złożonego jednocześnie przez ZOZ (...) pisma o objęcie ochroną stosunku pracy członków organów organizacji. Do pisma ZOZ (...) skierowanego do pozwanego z dnia 20 listopada 2014 roku (k. 29), w związku ze zgłaszanymi wątpliwościami, dołączono wyciąg aktualny z Rejestru (...), który potwierdzał skład zarządu i datę zakończenia kadencji.

Sąd podkreślił, że obowiązujące przepisy nie nakładają na zarząd organizacji związkowej obowiązku wykazywania poprzez dołączanie uchwał lub innych dokumentów uprawnienia pracownika do skorzystania ze zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy. Rozporządzenie regulujące tę kwestię w zamkniętym katalogu określiło wymagane elementy wniosku, wśród których jest m.in. wskazanie okresu zwolnienia. Brak jest natomiast wymogu, by okres ten musiał być w jakiś sposób udokumentowany lub wykazany. Złożenie wniosku obliuguje pracodawcę do udzielenia zwolnienia wskazanemu w nim pracownikowi. Uchylenie się od realizacji tego obowiązku pod pozorem konieczności bardzo wnikliwej analizy wniosku i uprawnień przysługujących danej osobie, nie odpowiada treści obowiązujących w tym zakresie przepisów. Za obliczone jedynie na przedłużenie całej procedury sąd uznał formułowane przez pozwanego zarzuty dotyczące podpisania pod wnioskiem nieuprawnionej osoby. We wcześniejszych latach pozwany akceptował wnioski podpisane przez osoby inne niż przewodnicząca organizacji. Nadto w piśmie z dnia 19 stycznia 2007 roku (k.71) pozwany wskazał, iż „zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami” taki wniosek nie powinien być podpisywany przez osobę, której dotyczy. W niniejszej sprawie nie byłoby możliwe jednoczesne spełnienie powyższych dwóch postulatów pozwanego, aby wniosek został podpisany zarówno przez przewodniczącą i osobę inną niż ta, której dotyczy, z tej przyczyny, iż to powódka jest przewodniczącą organizacji. Ponadto reprezentacja ujawniona w rejestrze dotyczy reprezentowania związku na zewnątrz. Prawo do złożenia wniosku na podstawie art. 31 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych przysługuje zarządowi zakładowej organizacji związkowej, a nie samej

organizacji. W tej sytuacji wystarczającym było złożenie stosownego wniosku przez osobę upoważnioną przez zarząd i tym samym uprawnioną do działania w jego imieniu. W ocenie Sądu I instancji, wobec konsekwentnego stanowiska strony powodowej w tym zakresie, złożenie w toku procesu przez zarząd ZOZ (...) nowego wniosku podpisanego przez powódkę nie może być utożsamiane z akceptacją stanowiska strony przeciwnej co do braku uprawnień skarbnika do podpisania się pod pierwotnym wnioskiem. Są przytoczył stanowisko Sądu Najwyższego, z którego wynika, iż „Prawo do zwolnienia od pracy jest zatem prawem podmiotowym pracownika – działacza związkowego, przysługującym mu z woli ustawodawcy przy spełnieniu warunków określonych w art. 31 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych, które powoduje modyfikację treści stosunku pracy (art. 22 § 1 k.p.) w taki sposób, iż - pozostając nadal w tym stosunku - pracownik nie wykonuje jego podstawowego elementu, a więc nie świadczy pracy na rzecz pracodawcy, a pomimo tego pracodawcę obciąża obowiązek wypłaty pracownikowi wynagrodzenia” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2012 r., sygn. akt II PK 270/11). Prawo to przysługuje określonym pracownikom na podstawie ustawy, a pracodawca nie jest uprawniony do decydowania w jego przedmiocie. Nie ma też uprawnienia do nakładania na wnioskodawcę dodatkowych nieprzewidzianych prawem wymogów. W związku z takim rozumieniem uprawnienia wynikającego z art. 31 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych jako prawa podmiotowego konkretnego pracownika, nie powinno budzić wątpliwości, iż legitymacja czynna do wytoczenia powództwa o zobowiązanie pracodawcy do udzielenia zwolnienia przysługuje temu pracownikowi.

Jako całkowicie bezpodstawne Sąd uznał żądania strony pozwanej złożenia przez powódkę oświadczenia o określonej treści, bowiem obowiązujące przepisy określają, w jakim zakresie pracownikowi przysługuje zwolnienie od pracy w związku z oddelegowaniem do pełnienia funkcji w zarządzie związku. Istnienie powyższego uprawnienia nie jest zależne od ewentualnych oświadczeń pracownika. Nadto zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 1996 r. zarząd zakładowej organizacji związkowej jest obowiązany poinformować pracodawcę o ustaniu okoliczności uprawniających pracownika do korzystania ze zwolnienia od pracy, pracownik zaś w razie ustania tych okoliczności ma obowiązek przystąpienia do pracy. W związku z powyższym udzielenie oddelegowania powinno nastąpić na okres całej kadencji. Nie było zatem żadnych podstaw do domagania się przez pracodawcę od powódki oświadczeń w przedmiocie rezygnacji z przyznanego jej uprawnienia na wypadek ewentualnej zmiany składu zarządu organizacji przed 31 grudnia 2016 roku.

W ostatnim punkcie wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Powyższa kwota obejmuje koszty zastępstwa procesowego powódki, reprezentowanej w niniejszej sprawie przez adwokata i jej wysokość została ustalona w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Sąd podkreślił, iż pomimo tego, iż w sprawie Sąd częściowo oddalił powództwo, a częściowo umorzył postępowanie, brak jest podstaw do uznania powódki za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. Podkreślił, iż w istocie powódka osiągnęła cel, do którego zmierzała, wytaczając powództwo. Na decyzję Sądu kończącą postępowanie w sprawie wpływ miała przede wszystkim postawa pozwanego w toku postępowania, który dobrowolnie udzielił powódce zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy. Pozwu wniesionego w niniejszej sprawie nie sposób jednak uznać za przedwczesny. Sąd nie podzielił przy tym argumentacji strony pozwanej, jakoby o uwzględnieniu wniosku zadecydowało ponowne złożenie w toku procesu wniosku dostosowanego pod względem formalnym do oczekiwań pracodawcy. W ocenie Sądu I instancji, ze względów opisanych wyżej, na pozwanym ciążył obowiązek uwzględnienia wniosku w jego pierwotnym kształcie. Powódka złożyła w toku procesu ponowny wniosek w kształcie postulowanym przez pozwanego w celu szybszego zakończenia sporu, chociaż konsekwentnie nie podzielała w tym zakresie twierdzeń swojego przeciwnika procesowego. Pozwany zaś przedłużał postępowanie, m.in. poprzez niezasadne udzielenie początkowo zwolnienia na krótszy niż wnioskowany okres. W tej sytuacji nie sposób czynić powódce zarzutu z tego, iż chciała ugodowego zakończenia sporu zamiast czekania na merytoryczne rozstrzygnięcie o jej roszczeniu przez Sąd. Sprzeczne z zasadami współżycia społecznego byłoby premiowanie pracodawcy, który przez ponad pół roku zwlekał z realizacją swojego obowiązku. Oddalenie powództwa w zakresie obejmującym okres od dnia 14 listopada 2014 roku do dnia 15 lipca 2014 roku wynika z charakteru i istoty sformułowanego przez stronę powodową żądania, nie wiąże się zaś z pozytywną oceną działań pozwanego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy postanowił w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. uznać powódkę za stronę wygrywającą sprawę i zasądził na jej rzecz koszty procesu.

Zażalenie na postanowienie zawarte w w punkcie II i III wyroku z dnia 30 lipca 2015 roku wyroku złożył pełnomocnik pozwanego w dniu 10 września 2015 roku.

Powyższemu postanowieniu zarzucił:

1. naruszenie art. 355 § 1 k.p.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i w konsekwencji umorzenie postępowania w zakresie nie objętym oddalonym przez Sąd I instancji powództwem w sprawie, pomimo iż powódka nie cofnęła pozwu;
2. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak zamieszczenia w uzasadnieniu wyroku wszystkich koniecznych elementów, tj. braku odniesienia się w jakimkolwiek aspekcie przez Sąd I instancji do zarzutu pozwanego odnośnie braku legitymacji czynnej po stronie powodowej, co winno skutkować oddaleniem powództwa w całości a nie umorzeniem postępowania w sprawie;
3. naruszenie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i zwolnienie powódki od obowiązku ponoszenia kosztów procesu i obciążenie nimi pozwanego, w sytuacji gdy powództwo zostało oddalone a postępowanie umorzone, zatem zasadnym było obciążenie strony powodowej obowiązkiem zwrotu stronie pozwanej kosztów procesu wedle norm przepisanych;

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki M. H. na rzecz pozwanego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej (...) Szpitala (...) im. N. U. Medycznego w Ł., kosztów procesu wedle norm przepisanych oraz o zasądzenie od powódki M. H. na rzecz pozwanego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej (...) Szpitala (...) im. N. U. Medycznego w Ł. kosztów postępowania zażaleniowego wedle norm przepisanych.

W odpowiedzi na zażalenie pełnomocnik powódki wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Zażalenie jest jedynie częściowo zasadne i w tym zakresie zaskarżone postanowienie podlega uchyleniu.

Rację ma skarżący twierdząc, iż w przypadku gdy powód nie cofnął powództwa po jego zaspokojeniu w toku procesu, sprawa w tym zakresie nie podlega umorzeniu na podstawie art. 355 § 1 kpc a przeciwnie powództwo winno zostać oddalone.

Zgodnie z tym przepisem Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

W takim przypadku nie możemy bowiem mówić, ani o zbędności, ani o niedopuszczalności wydania wyroku. Do przyczyn umorzenia postępowania objętych przepisem art. 355 k.p.c. należą zdarzenia zaistniałe w toku postępowania (następcze), które sprawiły, że wydanie wyroku stało się zbędne lub niedopuszczalne. Należy do nich cofnięcie przez powoda pozwu ze skutkiem prawnym lub inne przypadki zbędności postępowania i wyrokowania albo niedopuszczalności wyrokowania (por. np. art. 182-183, 428 § 2, art. 446, art. 450 § 2 oraz art. 456 § 1 i 3 k.p.c.). Samo zaspokojenie roszczenia bez cofnięcia pozwu wywołuje skutki materialnoprawne, prowadzące do oddalenia powództwa z powodu jego bezzasadności i nie zachodzi przeszkoda w merytorycznym rozpoznaniu sprawy

Podobne stanowisko wyrażone zostało w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2014 r., w sprawie III CZP 119/13, z której wynika, iż „jeżeli powód po spełnieniu świadczenia przez pozwanego po doręczeniu pozwu nie cofnął pozwu, sąd oddala powództwo.” (OSNC 2015/1/1, LEX nr 1430260, Prok.i Pr.-wkł. 2015/3/49, Biul.SN 2014/2/11, G.Prawna 2014/43/13)

W związku z powyższym zażalenie w tej części uznać należało za zasadne. Wbrew jednak wnioskowi skarżącego Sąd Okręgowy nie mógł zmienić zaskarżonego postanowienia, a skutkiem uwzględnienia zażalenia jest jego uchylenie na podstawie art. 386 § 4 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc. Jednocześnie Sąd Okręgowy pozostawił Sądowi I instancji orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Oddalenie powództwa wymaga bowiem wydania orzeczenia w postaci wyroku, który zapaść może po przeprowadzeniu rozprawy. Nie jest to dopuszczalne na posiedzeniu niejawnym, na którym Sąd Okręgowy rozpoznaje zażalenia.

Nie ma także racji skarżący podnosząc argument braku zdolności procesowej czynnej po stronie powódki. Pracownik uprawniony do żądania zwolnienia z obowiązku pracy ma niewątpliwie prawo do wystąpienia z takim powództwem przeciwko swojemu pracodawcy, jeśli ten nie wypełnia ciężącego na nim obowiązku. Stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 czerwca 1996 r., w sprawie I PRN 37/96, w którym stwierdził, iż „Spór na tle przewidzianego w art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. Nr 55, poz. 234 ze zm.) prawa do zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy na okres kadencji w zarządzie zakładowej organizacji związkowej jest sporem z zakresu prawa pracy (art. 476 § 1 KPC). Na podstawie tego przepisu pracownik może domagać się przed sądem zobowiązania pracodawcy do zwolnienia go od pracy.” (OSNP 1997/3/36)

Sąd Rejonowy słusznie zatem uznał istnienie po stronie powódki legitymacji procesowej czynnej do wytoczenia spornego powództwa.

Sąd Okręgowy nie podziela także stanowiska pozwanego, iż ten winien być traktowany jako strona wygrywająca proces i w związku z tym powódka nie powinna otrzymać zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Rejonowy bardzo szczegółowo uzasadnił z jakich przyczyn mimo, iż formalnie powódka proces przegrała (część roszczenia została oddalona) winna być traktowana jako wygrywająca proces. Sąd Okręgowy w pełni podziela uzasadnienie tego stanowiska przedstawione w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji.

Dodatkowo podkreślić należy, iż o ustaleniu strony wygrywającej, w rozumieniu przepisów dotyczących kosztów postępowania, nie zawsze, choć przeważnie, decyduje literalne brzmienie orzeczenia. Sąd orzekający niezmiennie musi brać pod uwagę całokształt sprawy, w tym charakter zgłoszonych roszczeń. Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Dopiero pełna analiza dowodów, zachowań stron i nader specyficznego roszczenia jakie zgłosiła powódka przesądził o tym, iż choć Sąd Rejonowy uznał je za uzasadnione, powództwo zostało oddalone. Jest to wynikiem swoistego rodzaju „przedawnienia” tego roszczenia. Roszczenie o zwolnienie z obowiązku świadczenia pracy może być bowiem uwzględnione jedynie na przyszłość i to nie od daty jego zgłoszenia a od daty wyrokowania. Czas trwania procesu ma zatem kluczowe znaczenia przy ustalaniu na jaki okres takie zwolnienie zostanie udzielone, niezależnie od tego, iż mogło przysługiwać znacznie wcześniej. Decydujące znaczenie przy ustalaniu strony, która proces wygrała, w przypadku takich roszczeń, ma tylko to czy sąd uzna je za zasadne, choćby tylko w uzasadnieniu wyroku, a nie to jakiej treści wydany został wyrok. W skrajnym przypadku bowiem, może się zdarzyć, iż proces będzie trwał dłużej niż okres, na który takie zwolnienie przysługiwało. Niebagatelną rolę odgrywa w tym wypadku procesowa postawa pozwanego pracodawcy. W niniejszej sprawie zgodzić należy się z Sądem I instancji, iż pracodawca nadużywał swoich uprawnień, stwarzając coraz to nowe problemy, które uniemożliwiały mu udzielenie tego zwolnienia. Nie wykazał chęci współdziałania i dobrej woli przy rozpoznaniu wniosku powódki. Tytułem przykładu podać można, iż pozwany nadal nie udzielał powódce zwolnienia z pracy po uzyskaniu od Zarządu Krajowego (...) żądanych informacji, choć sam podkreśla, iż brak danych uniemożliwiał mu wcześniejsze zaspokojenie roszczenia powódki.

Podobne stanowisko w zakresie ustalenia strony wygrywającej proces zajął także Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 marca 2013 r., w sprawie IV CZ 8/13, w którym stwierdził, iż „w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez

pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę.” (LEX nr 1318484)

Przytoczyć należy także wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 3 kwietnia 2013 r., w sprawie I ACa 151/13, w myśl którego „Zapłata przez pozwanego w toku postępowania objętych powództwem należności skutkuje uznaniem go za przegrywającego proces, ze skutkami, o jakich mowa w art. 98 § 1 i 3 k.p.c., również w części dotyczącej zaspokojonego w ten sposób roszczenia, jeżeli tylko było ono wymagalne w dacie wniesienia pozwu.” (LEX nr 1314827)

W związku z powyższym uznając orzeczenie Sądu Rejonowego w przedmiocie kosztów postępowania za prawidłowe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc, orzekł jak na wstępie.

Przewodnicząca: Sędziowie:

Z/ Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.